

РЕШЕНИЕ

№ 249

гр. Карлово, 27.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРЛОВО, II-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Владимир Ст. И.

при участието на секретаря Цветана Т. Чакърова
като разгледа докладваното от Владимир Ст. И. Гражданско дело № 20215320100557 по описа за 2021 година

СЪДЪТ е сезиран с искова молба от „У.Б.“ АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., район В., пл. „С.Н.“ ***, чрез пълномощника адвокат И.И. против ИВ. ИВ. С., ЕГН: *****, действаща чрез своя баща и законен представител ИВ. СЛ. С., ЕГН *****, двамата с адрес: гр. С., ул. „И.В.“ №*****, в качеството ѝ на наследник на С. ЯНК. ЯНК., ЕГН: *****, починала на ***** г.

В исковата молба се твърди, че на 27.06.2013 г., в гр. К. между „У.Б.“ АД като кредитодател и С. ЯНК. ЯНК., ЕГН: ***** като кредитополучател бил сключен Договор №***** г. за Кредитна карта за физически лица (Договора за кредит), по силата на който договора Банката издала на кредитополучателя Кредитна карта ***** и ѝ предоставила банков кредит под формата на кредитен лимит с разрешен размер от 2 000 лв. (две хиляди лева), при месечен лихвен процент в размер на 1,33% съгласно чл.3.1 от договора за кредит. Минималната погасителна вноска (съгласно чл.4.1 от договора – сума, равна на 3% от кредитния лимит в размер на 60.00 лева) била изискуема и дължима съгласно чл.4.1.2 от договора за кредит до 15-то число на текущия месец. Договорът за кредит бил сключен със срок на действие до

30.06.2017 г., съгласно чл.4.4 от същия, до която дата кредитополучателят следвало да издължи всички усвоени суми по кредита. От 27.05.2014 г. кредитополучателят изпаднал в забава за плащане на дължимите минимални погасителни вноски по кредита, като до изтичане на крайния срок на действие на договора за кредит не платил на Банката усвоената и дължима сума по главницата на кредита в размер на 1 483,43 лева. Вземането на Банката станало изцяло изискуемо на 01.07.2017 г. поради изтичане на крайния срок на договора за кредит – 30.06.2017г., определен в чл.4.4 от същия.

Поради горното за ищеца възникнал правен интерес от предявяване на осъдителен иск, на осн. чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.430, ал.1 от ТЗ за сумите, произтичащи от неизпълнение на задълженията на кредитополучателя по договора за кредит. На 17.02.2021г. ищецът подал искова молба против кредитополучателя С. ЯНК. ЯНК., с искане за осъждането ѝ да му заплати сумата в общ размер на 2 208,58 лева, от които 1 483,43 лева – главница по договора за кредит, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното и изплащане; 653,15 лева – дължими лихви за забава (лихва върху просрочена главница) по договора за кредит за периода от 27.05.2014 г. до 16.02.2021 г., и 72,00 лева – дължими разходи по кредита към 07.02.2021 г.

По подадената искова молба било образувано гр. д. №20215320100271 по описа на Районен съд - Карлово, по което било постановено Определение №136 от 18.03.2021г., с което е прекратено производството по делото, тъй като от служебно изготвена справка от НБД „Население“ съдът установил, че ответницата по С. ЯНК. ЯНК., е починала на ***** г.

Задълженията по договора за кредит не били погасени до настоящия момент, поради което за ищеца бил налице правен интерес от предявяването на настоящата искова молба против наследниците на С. ЯНК. ЯНК. – малолетната (към датата на подаване на исковата молба) ѝ дъщеря ИВ. ИВ. С., действаща чрез своя баща и законен представител ИВ. СЛ. С..

Твърди се, че съобразно трайната съдебна практика, за да се ангажира отговорността на наследниците на починало лице за негови задължения, било необходимо те да са приели наследството по някой от начините, посочени в чл.49 и чл.51 от Закона за наследството (ЗН), тъй като наследството не се придобивало автоматично, а едва с приемането му, след който момент

наследниците, приели наследството, били пасивно легитимирани да отговарят за задълженията на наследодателя. При направена справка не се установявало наличие на изрично приемане на наследството по реда на чл.49, ал.1 от ЗН от наследник на починалата. Съответно, съгласно разпоредбата на чл.51, ал.1 от ЗН, по искане на всеки заинтересуван районният съдия, след като призове лицето, което има право да наследява, му определял срок, за да заяви приема ли наследството или се отказва от него, а когато има заведено дело срещу наследниците, този срок се определял от съда, който разглежда делото.

„У.Б.“ АД моли съда да осъди малолетната ИВ. ИВ. С., действаща чрез своя баща и законен представител ИВ. СЛ. С., в качеството ѝ на наследник на С. ЯНК. ЯНК., починала на ***** г. да заплати на Банката сумата от общо 2208,58 лева, от които 1 483,43 лева – главница по Договор №***** г. за Кредитна карта за физически лица, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното и изплащане; 653,15 лева – дължими лихви за забава (лихва върху просрочена главница) по договора за кредит за периода от 27.05.2014 г. до 16.02.2021 г., и 72,00 лева – дължими разходи по кредита към 07.02.2021 г.

Моли на осн. чл.51, ал.1 от ЗН съдът да призове ИВ. ИВ. С., действаща чрез своя баща и законен представител ИВ. СЛ. С. и да определи срок, в който да заяви дали приема наследството на С. ЯНК. ЯНК., починала на ***** г., или се отказва от него.

В дадения от съда едномесечен срок не е депозирано волеизявление от наследника, нито отговор на исковата молба.

От събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно, че на 27.06.2013 г., в гр. К. между „У.Б.“ АД като кредитодател и С. ЯНК. ЯНК., ЕГН: *****, като кредитополучател, е бил сключен Договор №***** г. за Кредитна карта за физически лица (представен с исковата молба), по силата на който Банката е издала на кредитополучателя Кредитна карта ***** и ѝ предоставила банков кредит под формата на кредитен лимит с разрешен размер от 2 000 лв. (две хиляди лева), при месечен лихвен процент в размер на 1,33%.

От приетата съдебно-счетоводна експертиза, която съдът кредитира изцяло, се установява, че задълженията на С. ЯНК. ЯНК. по горепосочения

договор съвпадат с исковата претенция – 208,58 лева, от които 1 483,43 лева – главница по Договор №***** г. за Кредитна карта за физически лица, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното и изплащане; 653,15 лева – дължими лихви за забава (лихва върху просрочена главница) по договора за кредит за периода от 27.05.2014 г. до 16.02.2021 г., и 72,00 лева – дължими разходи по кредита към 07.02.2021 г.

От представеното Удостоверение за наследници изх. №10-12-238/1/ от 25.05.2021г., издадено от К. с. Р., общ. М., обл. П., се установява, че кредитополучателят С. ЯНК. ЯНК. е починала на ***** г. Неин единствен наследник е дъщеря ѝ ИВ. ИВ. С., ЕГН: *****, която към датата на подаване на исковата молба – 15.04.2021 г., е била малолетна, а понастоящем е непълнолетна.

От издадените от Община С. и издадените Удостоверения с изх. №580/11.06.2021 г. и изх. №581/11.06.2021 г. е видно, че баща на детето е ИВ. СЛ. С., ЕГН: *****, с постоянен и настоящ адрес в гр. С., ул. „И.В.“ №*****.

Въз основа на така установената и възприета фактическа обстановка, съдът изграждайки вътрешното си убеждение, прави следните изводи от правна страна:

Производството е по искове с правно основание чл.79, ал.1 ЗЗД и чл.51, ал.1, изр.2-ро ЗН.

Съгласно разпределената от съда доказателствена тежест, ищецът е следвало да докаже наличието на договорно правоотношение между него и починалото лице, която обосновава претенцията за осъждане по нея на наследниците. Както вече се посочи, по делото се установи наличието Договор №***** г. за Кредитна карта за физически лица, сключен между „У.Б.“ АД, като кредитодател и С. ЯНК. ЯНК., като кредитополучател, както и задълженията на последната по него.

За да се ангажира, обаче отговорността на наследниците за задълженията на наследодателя, кредиторът-ищец е следвало да докаже и благоприятния за него положителен факт на приемането на наследството.

Съгласно чл.51, ал.1 ЗН, по искане на всеки заинтересуван районният

съдия, след като призове лицето, което има право да наследява, му определя срок, за да заяви приема ли наследството или се отказва от него. Когато има заведено дело срещу наследника, този срок се определя от съда, който разглежда делото. Тази процедура е изпълнена от настоящия съдебен състав, като в дадения срок изрично волеизявление от ИВ. ИВ. С., респ. от нейния баща ИВ. СЛ. С., не е постъпило.

Действащото у нас законодателство се характеризира със специална закрила на недееспособните лица, включително децата. Приемането на наследство от недееспособни лица е предмет на изрична уредба – чл. 61, ал. 2 ЗН, съгласно която те приемат наследството само по опис. Трайно е разбирането, че лицата по чл. 61, ал. 2 ЗН не са обвързани с тримесечния срок за приемането по опис.

В разглеждания случай не са представени доказателства, а и не се навеждат твърдения, че непълнолетната ИВ. ИВ. С. е приела оставеното от починалата ѝ майка наследство, включително и задължението на последната към „У.Б.“ АД. Липсва правна норма, която да задължи законните представители (родителите) на малолетните наследници да предприемат действия по приемането на наследството, а не е законово уредена и санкция за тяхно пасивно поведение в една такава хипотеза.

Неблагоприятните последици, предвидени в чл. 51, ал. 2 ЗН, са неприложими по отношение на малолетните и непълнолетните и те не биха могли до навършване на пълнолетие да загубят възможността да упражнят това право. Липсва правна норма, която да задължи законните представители (родителите) на ненавършилите пълнолетие наследници да предприемат действия по приемането на наследството, а не е законово уредена и санкция за тяхно пасивно поведение в една такава хипотеза. Предвид защитния характер на нормите, бездействието на родителите да предприемат необходимите действия за закрила интересите на децата (да приемат откритото наследство по опис) не може да доведе до накърняване на интересите на децата. Според съществуващата към момента нормативна уредба, съдът няма нормативно уредено задължение, при бездействие на законните представители на децата, служебно да разпорежи вписване в особената книга на съда отказ от наследство, нито има механизъм да задължи представителите да приемат наследството по опис.

Пълномощникът на ищеца е направил искане за назначаване на Управител на наследството, оставено от С. ЯНК. ЯНК., което съдът е оставил без уважение. Управителят на наследството се назначава от съда при някои от предпоставките на чл. 59, ал.1 ЗН – когато местожителството на наследниците е неизвестно, или макар и местожителството им да е известно, те не са поели управлението на наследството. В настоящото производство, молителят е посочил наследника на починалата С. ЯНК. ЯНК. – нейната непълнолетна дъщеря, същата е надлежно индивидуализирана, включително с посочване на постоянен и настоящ адрес, т. е., не е лице с неизвестно местожителство, каквото е едно от алтернативните изисквания на цитираната по-горе разпоредба. По арг. на чл. 48 от ЗН следва да бъде съобразено, че наследството се придобива чрез приемане, което по естеството си съставлява едностранен акт на лицето, което може да наследява и обективира намерението на същото да придобие наследството, а съгласно чл. 58 от ЗН до приемането на наследството, всяко едно от лицата, които имат право да наследяват, могат да управляват наследственото имущество включително да предявяват владелчески иски с оглед неговото запазване. От ищцовата страна не са въведени никакви твърдения, както и не са представени доказателства, които да установяват или да индицират, че за наследственото имущество не се полагат грижи, че същото е увредено, изоставено или е обект на действия, с които се намалява неговата стойност или е подложено на разпиляване. Ето защо, съдът намира за неоснователна молбата за назначаване на управител на наследството, оставено от С. ЯНК. ЯНК..

С оглед изложеното искът по чл.79, ал.1 ЗЗД срещу ИВ. ИВ. С. следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан, доколкото не се установи в патримониума на същата да е преминало задължението по Договор №***** г. за Кредитна карта за физически лица, а производството по чл.51, ал.1, изр.2-ро ЗН срещу нея следва да се прекрати, поради липса на изявление от непълнолетната, което да подлежи на вписване по реда на чл. 49, ал.1 от ЗН.

С оглед изхода на делото, на осн. чл. 78, ал.3 ГПК, ищецът следва да бъде осъден да заплати направените от ответника разноски. Такива обаче не се претендират и съответно – не следва да се присъждат.

Мотивиран от така изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН иска на „У.Б.“ АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., район В., пл. „С.Н.“ *** за осъждане на ИВ. ИВ. С., ЕГН: *****, с адрес: гр. С., ул. „И.В.“ №*****, в качеството ѝ на наследник на С. ЯНК. ЯНК., ЕГН: *****, починала на ***** г., да заплати на Банката сумата от общо 2208,58 лева, от които 1 483,43 лева – главница по Договор №***** г. за Кредитна карта за физически лица, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното и изплащане; 653,15 лева – дължими лихви за забава (лихва върху просрочена главница) по договора за кредит за периода от 27.05.2014 г. до 16.02.2021 г., и 72,00 лева – дължими разходи по кредита към 07.02.2021 г.

ПРЕКРАТЯВА като НЕДОПУСТИМО производството по чл.51, ал.1, изр.2-ро ЗН за призоваване на ИВ. ИВ. С., ЕГН: *****, с адрес: гр. С., ул. „И.В.“ №***** и определяне на срок, в който да заяви дали приема оставеното наследство от С. ЯНК. ЯНК., ЕГН: *****, починала на ***** г., или се отказва от него.

РЕШЕНИЕТО в отхвърлителната му част може да се обжалва от страните пред П.ски окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на съобщението до страните, а в прекратителната му част – в едноседмичен срок.

К.Ш.

Съдия при Районен съд – Карлово: _____